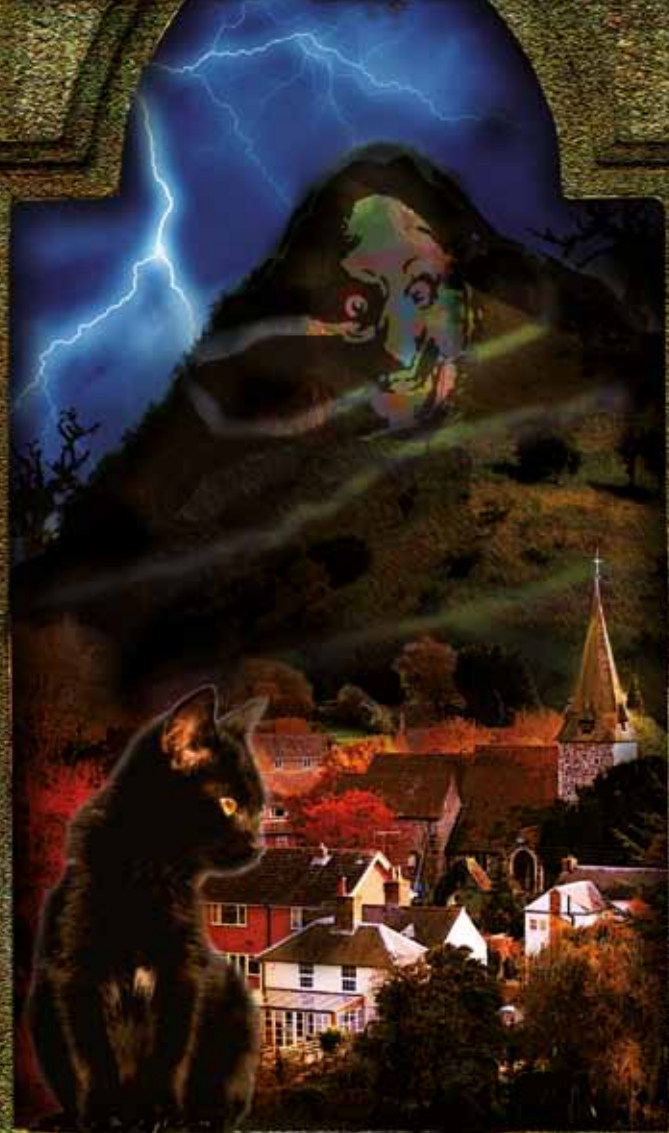

MARCUS SEDGWICK

BOSZORKÁNYDOMB

BOSZORKÁNY- DOMB

Írta:

Marcus Sedgwick

Könyvmolyképző Kiadó, 2008

Tartalomjegyzék

1. Éjszaka	9
2. A domb	15
3. Tölgyek és királyok	27
4. Az öregasszony	42
5. Rosszindulat	51
6. Az a szó...	61
7. Közelgő félelem	71
8. A per	75
9. Boszorkányság vádja	85
10. Bűn	108
11. Az álom	127
12. Tűzviadal	133
<i>Epilógus</i>	141

1

Éjszaka

A félelem görcsbe rántotta a gyomromat. Felriadtam, azonnal az elsötétített ablakra tapadt a szemem. Hegyeztem a fületem, nem hallok-e kint lépteket, de csak a szívem dörömbölt. Remegve rogytam vissza az ágyamba. A félelem még most is gúzsba kötött.

Még sosem volt ehhez fogható lidérces álmom, még a tűz után sem. Olykor gyötörtek rossz álmok, de kit nem? Ébredés után viszont mindig minden rendben volt. Most azonban már azt is tudtam, mit jelent mély álomból ébredni, és jóval az után is rettegni, hogy az álom véget ért. A sötétbe meresztettem a szememet, és moccanni sem mertem. Úgy éreztem, mintha a szobából elfogyott volna a levegő. Küszködtem, levegő után kapkodtam. Egyszerűen képtelen voltam lélegzethez jutni. Mintha valami más is lett volna ott rajtam kívül, ami elszívta előlem az oxigént.

Örültem volna, ha valaki megnyugtat, és azt mondja: nincs semmi baj, de ahhoz sem volt merszem, hogy felkeljek. Egyébként sem akartam felébreszteni a nagynénémet az éjszaka kellős közepén. Pár napja laktam

csak nála, volt elég bajunk, nem akartam ráadásként még ki is borítani.

Összekucorodtam a takaró alatt, és próbáltam elfojtani páni rémületemet. Kényszerítettem magam, hogy kinyújtsam a karomat, hogy elérjem az ágy melletti kislámpát, és felkapcsoljam. Ez segített. Amint eloszlott a sötétség, kicsit könnyebben lélegeztem.

Ebben a pillanatban kopogtak. Felsikolthattam, mert egy hang így szólt:

– Jól vagy?

Kicsit megnyugodtam. A szörnyek valószínűleg nem kopognak, mielőtt felfalják az embert, és a hangra különben is ráismertem. Alison volt, az unokatestvérem.

– Gyere be! – kiáltottam. Örültem, hogy nem a nagynénémet riasztottam fel, bár Alison hozzá hasonlóan, hogy is mondjam, szóval furá volt. És nem a külseje miatt... nehéz megmagyarázni. Alison idősebb nálam, alig ismerem. – Ekkor még legalábbis nem ismertem.

– Jól vagy, Jamie? – kérdezte újból.

– Volt valami... csak rosszat álmodtam.

– Valóban rossz lehetett, ha így kiabáltál.

A nagynéném dugta be a fejét az ajtón. Végül csak felkeltettem!

– Mi folyik itt?

– Nincs semmi baj. – Hálás voltam, hogy Alison átvette az irányítást.

– Azt hittem, nyúznak valakit... Hol lófráltál?

– De mami! Jamie csak rosszat álmodott. Bújj vissza az ágyba! Majd én elrendezem.

Alison felém fordult. Alison-t és Jane nénikémet inkább testvéreknek tartottam, nem anyának és a lányának. Jane szipogott, és visszabújt az ágyába. Örökösen fáradt volt: késő éjszakáig a falubeli kocsmában dolgozott.

– Felgyújtsam a mennyezeti lámpát? – kérdezte Alison.

Bólintottam.

– Elmeséled?

Igen, gondoltam. Bár – mint említettem – Alison kicsit furcsa lány, szívesen beszéltem volna valakinek az álomról. Nem akartam rögtön elaludni, egy darabig semmiképpen. Bele sem gondoltam, milyen szokatlan, hogy most egyszerre érdeklődést mutat irántam: azalatt a néhány nap alatt, amióta náluk voltam, alig szólt hozzám. Folyton a barátaival fecsegett telefonon, azt vitatva, mivel töltsék a húsvéti szünetet. Gondolom, valami fiú is lehetett a dologban, aki tetszett neki, és arra próbálta rávenni a barátnőit, hogy hívják el a srácot, hogy megismerkedhessenek. Úgy tűnt, csakis ez foglalja le.

– Akkor hát mondd el! – biztatott.

Semmit sem válaszoltam, Alison mégis tudta, hogy elmondom neki.

– Borzalmas volt – fogtam bele. – Ágyban feküdtem, ahogy... most is. Nem igazán tudom elmagyarázni, mert itt feküdtem az ágyban, de valahogy kint is voltam.

Alisonra pillantottam, de az arca kifejezéstelen maradt. Lesütött szemmel folytattam. Fogalmam sem

volt, miként öntsem szavakba, de aztán egész világo-
san kibukott belőlem.

– Azt hiszem... itt feküdtem az ágyban, de a szelle-
mem kint volt, mintegy *felfedezőúton* járt. A testem itt
maradt, de gondolatban lent voltam a völgyben. Aztán
feljöttem a falun és az erdőn át, és felkapaszkodtam a
dombra. Tudod, a falu felettire. És aztán...

– Igen?

– Bocs, de félelmetes volt.

Alisonon aggodalom és őszinte nyugtalanság lát-
szott.

– Segít, ha elmeséled.

– Egy darabig a dombon bóklásztam. Azt hiszem,
kerestem valamit, és aztán... egyszer csak megjelent
egy asszony. Egy szörnyű, ijesztő öregasszony.

Láttam, hogy megrebben a szeme.

– Nagyon öreg volt, és... összeaszott, és... azt hi-
szem, fent volt valahol a dombon. Valami sötét he-
lyen... találtam. Vagy ő talált meg engem, nem is
tudom, de... *megérintettük egymást*. Mihelyst tudta,
hogy ott vagyok, megérintett. Mihelyst tudomást
szerzett a létezéséről, már nem tehettem semmit.
Idejött hozzám, az ágyamhoz. A szellemem rögtön
visszatért ide, de akkor már késő volt. Tudta, hogy itt
vagyok, képtelenség volt megállítani. Láttam az ab-
lakon át: sötét árny jött felém a domboldalon. Iszo-
nyatos volt, ahogy mozgott. Bicegett, de valahogy fu-
tott is. És csoszogott. De nagyon gyorsan. Átsuhant a
dombon, és tudtam, hogy engem keres. Semmi sem
állíthatta meg.

Tudtam, hogy hadarok, ezért kis szünetet tartottam; de Alison is tévedett: az, hogy beszéltem róla, szemernyi sem javított a helyzetemen, csak újra rám hozta a frászt.

– Folytasd – nógatott Alison.

– Ennyi az egész.

– De mi történt? Csinált valamit?

– Nem! – kiáltottam, de aztán igyekeztem lecsillapodni. – Felébredtem. Amikor megláttam, hogy így jön felém, és engem keres, megpróbáltam felkelni, de nem ment. Nem engedelmeskedett a testem. Mintha megbé-nultam volna. Akkor kiborultam, és kiabálni kezdtem.

– Hallottam.

– Bocs.

– Semmi baj. Nem a te hibád, hallod? Egyébként is megkönnyebbültél, nem? Segít, ha az ember kibeszéli magából.

Bólogattam, de nem éreztem könnyebbséget. Inkább ostobának éreztem magam, és bár még mindig féltem, szerettem volna, ha elmegy.

– Kérsz inni, vagy valami mást?

– Igen – válaszoltam –, de majd én lemegyek érte.

– Biztos?

– Igen. Csak le kell mennem.

Felkeltem, hogy bebizonyítsam. Úgy tűnt, sikerült meggyőzőnöm.

– Viszlát reggel – köszöntem el tőle, és elindultam a folyosón.

Amint hallottam, hogy becsukódik mögötte az ajtaja, sarkon fordultam, és visszaiszkoltam a szobámba. Már

éppen vissza akartam feküdni, amikor felfedeztem valamit a szőnyegen. Nagyon halvány fehér lábnyomokat. Kíváncsi voltam, mi lehet. Letérdeltem, hogy közelebről lássam, de közben egy nyugtalanító gondolat kúszott be a fejembe. Tudtam, kinek a lábnyomát látom. Leültem az ágyra, és az éjjeliszekrényem lámpájának fénykörébe tartottam a lábamat. Jól sejtettem. A talpam fehér volt. Megérintettem az ujjammal.

Meszes volt.

Először is azt beszélik, hogy a boszorkányság undorító mesterségét tizenkét évesen tanulta ki, és akkoriban tagadta meg Istent is, és vérét a Sátánnak ajánlotta.

Ez időtől fogva nem kevesebb, mint öt esztendőn át alkalmazta a varázslás fertelmes mesterségét, és boszorkánykodás céljából gonosz és megátalkodott szellemeket idézett meg.

És azon esztendő márciusában megigézte az ashburyi Frog Endről Richard Sedley-t, hogy egy veszekedésük miatt bosszút álljon. Az említett Richard Sedley ettől fogva sorvadozni kezdett, és egyre gyengébb és erőtlenebb lett, mígnem a Mi Urunk 1658-ik esztendejében, április havának második napján meg nem halt.

2

A domb

Végül nagy nehezen elaludtam, de csak akkor, amikor kint már világosodott. A hajnal eloszlatta a félelmemet, aztán a kimerültség is megtette a magáét.

Fogalmam sincs, miért olyan félelmetes a sötétség, mindenesetre nagyon ijesztő tud lenni. Furcsa érzés kerített a hatalmába, amikor végül felébredtem. Nagyon mélyen aludhattam. Néha, amikor az ember felébred, nem emlékszik, hol van, és pár percig azt sem tudja, *ki* is valójában.

Ezúttal azonban rosszabb volt: nem emlékeztem, *mi* vagyok. Tudom, hogy érthetetlenül hangzik, de tényleg így volt: nyitott szemmel feküdtem az ágyban, mégsem láttam semmit. Múltak a percek, ebben biztos vagyok. Azt is tudtam, hogy élek, de ezenkívül semmi mást nem érzékeltem. Az agyam működött, de nem voltak gondolataim. Úgy éreztem, mintha állat volnék. Kutya, mondjuk, vagyis inkább kutya sem, hanem annál primitívebb, aminek épphogy van tudata. Egy lény egyszerű, kezdetleges gondolatokkal. Gonosz gondolatokkal.

Olyan érzés volt, mintha egy darabig lett volna valami vagy valaki az agyamban: használta, vágyott rá, és benne élt. És azalatt az idő alatt ébredtem fel, mialatt még bennem volt; rajtakaptam tehát.

Azután az érzés lassan múlni kezdett. Eszembe jutott, hogy ember vagyok. Nemsokára arra is emlékeztem, hogy James Fraser vagyok, aki a húsvéti szünetet a nagynénjénél tölti, mert a házuk leégett. Eszembe jutott, hogy még az iskolai szünet kezdete előtt leküldtek Jane néni West Countyban álló házába. A barátaim ette a sárga irigység, és piszkáltak is miatta, de ők nem mentek át azon, amin én. Nem élték át a tűzvészt. Halvány fogalmuk sem volt az egésztől.

Felkeltem, de valami makacsul nem hagyott nyugodni.

Lassan öltöztem fel, a fejemet leszegtem a ferde mennyezet alacsonyabb részeinél. Egy zoknit kerestem, amit csak ledobtam előző este, és közben kinéztem az ablakon. Jane néni háza nagyon régi. Az a fajta, ahol az ember folyton beveri a fejét, és ahhoz, hogy ki lehessen látni az emeleti ablakokból, hétrét kell görnyedni. Ehhez nem vettem a fáradságot, csak azt néztem, amit megerőltetés nélkül is láttam, a hátsó kert egy szegletét. Ha lehajolnék, az egészet belátnám, s azon túl a földeket, amelyek a Crownhill felett magasodó domb lábáig terültek el. De nem hajoltam le.

Egész idő alatt motoszkált valami a fejemben. A konyhába menet félúton jártam a lépcsőn, amikor végre beugrott, mi az: a rémálmom. Az emlék hatása vilámgyors és erős volt: úgy vágott gyomorszájon, hogy

le kellett ülnöm a lépcsőre, mert úgy éreztem, megint nem kapok levegőt. Ültem hát a lépcsőn, igyekeztem lecsillapodni, és nem megfulladni, de ekkor meghal-
lottam Alisont és Jane nénit, akiknek sejtelmük sem volt az ottlétemről.

Úgy hangzott, mintha vitatkoznának, de nem igazán figyeltem oda. Próbáltam elúzni a lidérces álom képeit, de úgy hatott rám, mint egy viszketés, amit muszáj folyton vakarnom. Állandóan azt láttam, ahogy az öregasszony a domboldalon értem jön.

– Akkor magyarázd meg! – hallottam Alison sürgető hangját a konyhából.

– Ne kezd újra, Alison! – csattant fel haragosan a nénikém.

– Nem lehet véletlen – hajtogatta Alison.

– Csak egy kölyök, és egyszerűen csak álmodott.

Erre már felkaptam a fejemet, és a fületem is hegyeztem, de amúgy istenigazából. Hiszen rólam beszélnek, gondoltam. Volt valami abban, ahogy Jane néni azt mondta, hogy „csak egy kölyök”, ami nem volt ínyemre, de arra készítetett, hogy többet akarjak hallani.

– Pontosan! – kiáltotta Alison.

– Nem, Alison, nem „pontosan”. Nem jelent semmit. Csak... volt egy rossz álom.

– Az az álom!

– Rosszat álmodott, ennyi az egész. De most rengeteg a szerveznievalóm vasárnapra, és azt szeretném, ha minden zökkenőmentesen zajlana. Olyan simán, amennyire csak lehet. Túlságosan fontos ez az esemény. Elég nehéz volt engedélyt szerezni, és rábírnai az

embereket, hogy segítsenek. Igazán nem szeretnék kifogni a szendvicsekből. Kérlek, hagyjuk ezt a témát.

– De mami, ez is fontos lehet!

– Most rögtön elég legyen! – sziszegte Jane néni.

Csend lett. Biztosra vettem, hogy Alison azon törte a fejét, hogy mondjon-e még valamit. Hevesen vert a szívem. Megmoccantam, a lépcsőfok megreccsent alattam. Régi házakban megesik az ilyesmi. Biztos meghallottak, de megúsztam a dolgot.

– Rendben, mami – adta meg magát végül Alison.

– Jó kislány vagy – dicsérte Jane néni.

– De mami, már tizenhat vagyok!

– Bocsánat. Segítesz végre?

Amilyen csendben csak lehet, visszasettenkedtem az emeletre, párszor reccsent ugyan alattam a padló, aztán zajosan ledübörögtem, és úgy tettem, mintha mi sem történt volna, bár tudtam, hogy igenis történt.

Fesztelenül megkérdezhettem volna, hogy „rólam beszéltetek?“, de nem tettem. Hallottam, milyen feszült volt Jane néni hangja. És haragos is. Ez azonban csak részben magyarázza, miért nem szóltam. A többi... nos, abban nem voltam biztos.

Elsősorban egyvalami ragadt meg az agyamban, amikor Alison félbeszakította az anyját. „Csak egy álom”, mondta Jane, mire Alison helyreigazította. „Az az álom”, mondta.

Az álom.

– James! – üdvözölt vidáman Jane néni, amikor beléptem a konyhába. – Jó reggelt!

Arra számítottam, Alison tesz valami epés megjegyzést, hogy a reggel már majdnem elmúlt, vagy valami, de nem szólt semmit. Egy pillanatig az ajtóban téblábolt, és engem bámult. Amúgy is furcsa arcán szokatlan kifejezés ült. Aggodalom és... nem is tudom, talán irigység keveréke.

Aztán távozott a hátsó ajtón át.

– Rá se ránts – jegyezte meg Jane, az arckifejezésemet látva. – Természetes, hogy több alvásra van szükséged a bajok után.

Igazán nem örültem volna, ha részletezi „a bajokat”, így nagyon hálás voltam neki, amiért másról kezdett beszélni. Alig egy perce még egészen más volt a hangszíne, most azonban kedves volt; alig hittem a fülemnek. A hirtelen változás valahogy nem tűnt helyénvalónak.

– Tényleg, mit szeretnél reggelire? – folytatta. – Mit szól majd Sarah, ha nem eszel rendesen!

Sarah a mamám. Nem hiszem, hogy azon rágódik, hogy időben reggelizem-e, hiszen volt elég dolga, hogy mindent rendbe tegyen a tűz után.

– Ül csak le nyugodtan a tűzhely mellé.

Jane egy székre mutatott a hatalmas, régi tűzhely mellett. Bár április volt, mégis égett benne a tűz. Rápillantottam, aztán inkább az asztalhoz ültem.

– Tojás jó lesz? – kérdezte Jane.

– Persze – feleltem, de közben az ismétlődött a fejemben: „az álom”, „az álom”.

Míg reggeliztem, Jane és Alison jöttek-mentek a konyhában. Régi, minden bizonnyal több száz éves

ház volt az övék. A konyha is igazi vidéki helyiség volt: kicsi, csupa fagerenda, amelyekről fazekak és lábasok lógtak. A mennyezet alatt egy polc futott körbe, amin mindenfélét tartottak: kis fafaragásokat, némelyik nagyon régi volt, és különös figurákat formázó fonott kosárféleségeket, melyek különféle figurákat formáztak. Még egy kitömött madár is akadt a polcon, talán ökörszem, mert nagyon picike volt. Kis köveket is láttam: sima, átfúrt kavicsokat. És volt egy csomó más holmi is, a feléről fogalmam sem volt, mire való.

Alison és Jane rengeteg ennivalót készítettek. Tudtam, hogy Jane valami összejövotelt szervez, mégpedig vasárnapra, de nem foglalkoztam a részletekkel. Mindketten nagy húhóval állították össze a menüt erre a nem is tudom, miféle alkalomra. Bárcsak odafigyeltem volna, amikor megemlítették! Így azonban nem tudtam, mire készülnek, azt azonban tudtam, hogy ők tudják, hogy halvány fogalmam sincs róla. Ettől az egész még bosszantóbb volt.

Végül kénytelen voltam megkérdezni.

- Mire készültök? Az előbb nem nagyon figyeltem.
- Tessék? Ja, erre gondolsz!

Alison szemlátomást örült, hogy megkérdeztem.

– A Tisztogatásra készülünk. Azt hittem, mami mindent elmesélt, amikor ideértél.

Így is volt. De akkor szálltam le a távolsági buszról, nyolc óra utazás után, és nem nagyon figyeltem arra, amit mesélt. Máson járt az eszem. Máshol jártak a gondolataim, mint például, a leégett házunk vagy a búcsú a családomtól.

Otthon is maradhattam volna. De mami nem engedte, hogy segítsek. Azt mondta, a történekre való tekintettel szükségem van egy kis környezetváltozásra. Hogy elfelejtsem a tüzet és Kizzie-t, meg a többit.

– Értem – nyögtem ki végül.

Alison tovább tett-vett.

Vártam, hátha rendesen elmagyarázza, de semmit sem szólt, ezért kénytelen voltam tovább kérdezősködni.

– Mondd csak, mi az a Tisztogatás?

– A korona Tisztogatása.

– Értem már.

– Jó ideje nem került rá sor.

– Aha.

Legalább ezzel tisztában voltam. A falu a koronáról kapta a nevét: Crownhill. De csak ekkor kapcsoltam... szóval ekkor esett le a tantusz.

A korona egy hatalmas ábra volt a falu feletti dombtetőn: levágták a fület, hogy kilátsszon a mészkö.

Mész.

Mami mesélt a koronáról, mielőtt buszra szálltam.

Állítólag korábban is láttam, úgy kétéves koromban, de arra a látogatásra nem emlékszem. A mostani idejövetelem előtt csak akkor jártam itt. A rokonság nemigen tartja a kapcsolatot. Se érzelmileg, se távolság tekintetében nem állunk közel egymáshoz. Furcsa, mert anyám és Jane néni a megszólalásig hasonlítanak egymásra.

Leesett az állam, amikor megláttam Jane-t a busz-állomáson; egy pillanatra azt hittem, anya valahogy megelőzött, és most itt vár. Aztán rájöttem, hogy ez a nagynéném. Időbe telt, mire szabadultam a különös érzéstől. A hajuk egyformán szőke és kócos.

Anyám és Jane – mondhatjuk – jól kijönnek egymással, de a West Countytól Lancashire-ig (ahol lakunk) hosszú az út. Vagyis ahol laktam, amíg a házuk le nem égett.

Ha kétévesen tudtam volna, hogy csaknem egy évtizedig vissza sem jövök Crownhillbe, akkor talán jobban odafigyelek.

Jane és Alison az elmúlt tíz év alatt egy időre elköltöztek Crownhillből. Alison apja külföldön kapott állást, ha nem tévedek, Németországban, és ők is elkísérték. Úgy három éve Jane és Alison visszajöttek, de Jane kapcsolata az anyámmal továbbra is laza maradt.

– Tudod, olyan, mint egy korona – mondta anyám. – De ha nem mondják, talán észre sem veszed. Igazából inkább cseppforma. Nem olyan, mint a környékbeli többi vésés a dombtetőkön. Swindon közelében van egy pompás ló, és persze az a gonosz óriás.

Csak ennyit mondott. Láttam az iskolában egy fényképet a „gonosz óriásról”, így tudtam, miért nem mondott róla többet.

De a crownhilli korona csak valami elmosódott folt volt, aminek többé-kevésbé koronának kellett volna látszania, és ami mészkből készült. Mészből.

Amint Jane hátat fordított, rögtön lepislantottam az asztal alá, hogy megvizsgáljam a talpamat.

– Mit művelsz, Jamie? – Alison egy üres dobozzal állt az ajtóban. Megrántottam a vállamat. Már semmi sem látszott, de éjjel egészen biztosan krétaporos volt a talpam. Erre akár meg is esküdnék. Vagy legalábbis akkor megesküdtem volna. Néha nehéz visszaemlékezni, hogy mi az álom, és mi a valóság. Mármint később. Általában eltelik pár év, hogy az ember összekutyulni kezdje a kettőt, most azonban egy éjszaka is elég volt hozzá.

– Szóval mit is csináltok a koronával? – kérdeztem.

– *Megtisztogatjuk* – felelte Alison.

– Értem, de ettől eltekintve, mégis mit?

Alison elmosolyodott.

– Annyit tesz, hogy kicsit megpucoljuk. Ennyi az egész. Hétévenként került rá sor régebben, de most már évek óta halogattuk. Egészen pontosan évtizedek óta nem végeztük el. Most azonban az évszázad takarításában lesz része! Mami rávette az egész falut, hogy jöjjenek el. Vagy legalább a felét.

Furcsa kifejezés suhant át az arcán, de Jane-nek nem tűnt fel. Kétségtelenül élvezte a lánya dicséretét. Láttam rajta, bár háttal állt nekem a mosogatónál, ahol tevékenykedett.

– Rávette az egyházközségi tanácsot és a Történelmi Angliát, és még egy bizottságot is szervezett. Csak néhány falubeli akad, aki nem... – Hirtelen elhallgatott, majd nekem szegezte a kérdést: – Ugye, te is segítesz, Jamie?

– Hát persze – feleltem gépiesen, pedig bele sem gondoltam. Sejtelmem sem volt arról, mi ez az egész, de legalább lesz valami elfoglaltságom.

Folytatták a szendvicsgyártást. Úgy tűnt, egy egész hadseregpre készülnek. Az járt a fejemben, hogy jó móka lesz segíteni a Tisztogatásban, hiszen eddig elég unalmasan telt az idő. Pontosabban az álomig egészen unalmas volt.

Egyébként is alaposabban meg akartam nézni a mézskőbe vésett rajzot. Megeshet, hogy éjjel holdkórosként kint jártam. Bármi megtörténhet. Nem?

Hirtelen belém hasított valami.

– Ki készítette eredetileg? – kérdeztem.

– Mit, James?

– A koronát – feleltem. – Eredetileg kinek a műve?

Azt hittem, pofonegyszerű a kérdés, Alison és Jane mégis olyan pillantást váltottak, ami enyhén szólva különösnek tűnt.

Eltelt pár másodperc, s mintha mindketten arra vártak volna, hogy a másik válaszoljon. Végül Alison szólt meg:

– Tudod, ez a falu neve. A koronáról nevezték el.

Nem ezt kérdeztem. Újra próbálkoztam.

– De ki készítette?

Ismét az a különös pillantás. Szinte már bántam, hogy megkérdeztem.

– Nos, azt beszélük – kezdte Alison –, hogy a polgárháború után vésték a dombra. A falubeliek akkorig királpártiak voltak, legalábbis azt követően, hogy II. Károlyt visszaültették a trónra. Ezért faragtak egy

hatalmas koronát a domboldalba, hogy bizonyítsák a király iránti hűségüket.

Egy percbe telt, hogy rájöjjenek, hol sántít a magyarázata.

– Tehát előbb volt a korona, mint a falu?

Ismét hallgatás volt a válasz.

– Máskülönben nem nevezhették volna el a koronáról, nem?

– Igaz – felelte csendesen Alison.

– De akkor kik voltak a falubeliek, ha a falu még nem létezett?

Az unokatestvérem a nagynénémre nézett, de Jane még mindig háttal nekünk mosogatott egy mély tálat. Biztos voltam benne, hogy azt a tálat egyszer már elmosta.

– Hacsak nem mindig is Crownhillnek nevezték a falut, és egyszer csak eszükbe jutott, milyen remek ötlet lenne felvágni egy kőbe vésett koronával. Valószínűnek hangzik, nem, mami?

Jane bólintott.

– De igen – helyeselt. – Jól hangzik. Gondolom.

Szótlanul fejeztem be a reggelimet, és azon tűnődtem, vajon mi rosszat kérdezhettem.

A lány a Sátánnal kötött további egyezsége folytán egy kísérő szellemet, egy famulust fogadott fel, egy állat alakját öltött ördögöt.

A kísérő szellem egy macska alakját vette fel, akit Pufóknak neveztek, és a lány gonosz célokra használta fel az állatot.

A lány utasításai szerint a Pufók nevű macska végzett Elizabeth Stoke disznóival, hogy megbosszulja, amiért Elizabeth Stoke boszorkánynak nevezte a lányt.

Ez a macska alakját öltött ördög azután megölte Robert Black lovát, és a tehenei tejét megsavanyította, hogy bosszút álljon azért, amiért Black szertelennek nevezte a lányt.

Pufók nélkül a lány nem tudta volna megölni Richard Sedley-t sem. A kísérő szellemek, a famulusok imígyen cselekszenek.